

kar k škorcju zaprla, pa se bosta tam učila, kako je hudo, če kdo drugemu nagaja.«

Oh, k škorcju v šolo bosta šla Kolarjev Jakec in Milka. Jakec, Milka, ali res? O, le brez škorca rajši ubogajta, bo za vaju veliko bolje. Saj imata pamet, škorec je pa nima.

Klemenčič:

O, ta vivček!

Ni ju bilo večjih prijateljev, kakor sta bila Korenov ded in njih vnuk Jožek. Jožek brez deda ni mogel živeti. Ko se je zjutraj izkobacal iz postelje, je šel najprej v izbo, kjer so pozimi in ob slabem vremenu sedeli ded pri peči. Če jih ni dobil tam, je bilo pa prvo njegovo vprašanje: »Mama, kje so pa oče?«

Dolgo pa ni izpraševal po njih. Če jih ni našel v sobi, je stekel pa na vrt. Tam pred čebelnjakom so ded najrajši posedali in kadili svoj vivček. Korenov ded so bili vnet čebelar. Skoro ni treba posebe poudariti, da so bili tudi strasten tobakar. Res jih je malokdaj kdo videl brez vivčka v ustih.

Jožek je visoko cenil vse dedove navade. Tudi kajenje je občudoval. Seveda je on mislil v svoji otroški pameti, da je tobak ena prvih sladkosti na svetu, slajši celo kot med.

Dasi so bili ded čebelar, jih vendar nikoli ni kdo videl, da bi lizali med; pipo so imeli pa vedno v ustih. Jožek si je mislil: »Med je tako sladak, a oče ga ne marajo. Tobak imajo pa tako zelo radi; gotovo mora biti tobak boljši in slajši.« Sam bi bil torej silno rad okusil sladkost tobaka. Tako rad bi se bil postavil, tako moški bi se zdel samemusebi, če bi enkrat kadil.

Skrbno je pazil, kako bi dobil v roke dedov vivček. To je bila pa težka reč. Ded so imeli samo

enega. Tiščali so ga pa skoro ves dan v svojih brez-zobnih čeljustih. V onih redkih časih, ko ga niso rabili, so ga pa skrbno spravili v žep. Jožek je želel iz celega srca, da bi ded kje vivček izgubili, on pa, da bi ga našel. Dolgo negovana želja se mu je vendarle enkrat izpolnila. Zgodilo se je pa to takole:

Ded so bili namenjeni na žegnanje v sosednjo vas. Tam je bila omožena njih hči, Jožkova teta. Preden so se pa odpravili na pot, so pogledali še k čebelnjaku. Imeli so seveda vivček v ustih. Spomnili so se, da je treba še v čebelnjaku nekaj urediti. Ker je pa tobak ravno dogorel, so položili vivček na klop poleg mehurja s tobakom. Ko so bili zaposleni pri čebelah, pa pridejo Jožkov oče, klicat deda.

»Le hitro se obrnite, oče, če ne bodeva zamudila sveto mašo!«

Ded planejo iz čebelnjaka, oče jim ponudijo dolgo cigaro.

Hitro zapalita vsak svojo in odideta.

Jožek je pa z veseljem opazil, da so pustili ded tobak na klopici. »Danes se bo pa vendar izpolnila moja želja! Le, da bi jih ne bilo brž nazaj iskat!« je mislil Jožek poln radosti.

Ko je bil prepričan, da sta ded in oče že dosti daleč, vzame vivček in natlači vanj tobaka. Manjkalo mu je še užigalic. Tudi do teh je prišla zvita butica. Dobro je vedel, kje imajo mama spravljene. Hitro gre v kuhinjo, pa začne mami prav sladko govoriti, kako zelo jih ima rad. Med pripovedovanjem se je pa vedno vrtel okrog posodice, kjer so bile užigalice. Mama so morali iti iz huhinje v shrambo. Jožek je pa porabil priliko, vzal nekaj užigalic in z zelenim plenom hitro izginil.

(Nadaljevanje.)

